

– Avaruusneuvos Hex, Hex ähkäisi naama punaisena.

– Niin, avaruusneuvos Hex. Nämä ovat variksen omaisuutta, Welho aloitti ja kertoi avaruusneuvok-
selle myrskyn uhriksi joutuneen variksen tarinan. Varis kurtisti kulmiaan ja puristi säkkiä itseään vasten.

– No, jos kerran näin on, niin ole hyvä, avaruusneuvos tuumasi. – Säkin voi palauttaa toimistolleni.

– Toimistolle? varis ja van Allen ihmettelivät, mutta eivät saaneet vastausta, sillä välkkyvähousuinen
avaruusneuvos asteli jo metsäpolkua eteenpäin sinistä säkenöivä viitta hulmuten.

Varis ja van Allen tuijottivat sanattomina toisiaan. Sitten Welho heitti variksen aarresäkin olallensa
ja totesi:

– Eiköhän lähdetä kaakaolle. Voit muuttaa luokseni asumaan. Yksin onkin ollut hieman hiljaista.

Varis ilahtui tarjouksesta. Se muutti mielellään Welhon jännittävään mökkiin.

– Odota! Pakkaan vain kamat kasaan, se totesi poimien maasta aarteitaan.

Avaruusneuvos Hex

Avaruusneuvos Hex saapui toimistoonsa, pieneen majaan, joka oli kaivettu osittain maan sisään. Maja tuoksui vahvasti metsälle ja mudalle. Seinille ripustettujen lautojen päällä oli salaperäisiä purkkeja ja purnukoita. Majan ainokaisen ikkunan eteen oli asetettu pieni pöytä, jolla lojui kasa kyniä ja pieni ruutuvihko. Hex asettui pöytänsä ääreen istumaan, avasi vihkonsa ja piirteli siihen outoja koukeroita. Se mutisi itsekseen, ja sen suuri roikkuva kaulapussi tärisi hassusti mutinan tahdissa. Sitten se ojenteli pitkiä käsiään, napsutteli sormiaan, heitti suuret räpyläkoipensa pöydän päälle, nojasi tuolissaan taaksepäin ja keikutti sitä.

– Päivän raportti suoritettu. Mikäpä täällä ollessa. Se on kohta iltapäiväliejun ja nokosten aika.

Avaruusneuvos Hex oli kotoisin Andromedan galaksista. Andromedan väki oli hyvin toimeliasta väkeä, paitsi Hex. Hex piti enemmän oleskelusta, kuten loikoilusta, löhöilystä, herkutteluhetkistä tai

muuten vain lokoisasta olotilasta. Avaruusneuvos Hexin työhön kuului galaksin tärkeiden raporttien ja papereiden kuljettaminen tähtinopealla pyrstöaluksella toimistosta toiseen. Työssä oli se hyvä puoli, että saattoi pysähtyä liejukioskeille nauttimaan kupposen kuumaa liejua sokeritoukkien kera melkein milloin vain. Mutta unelmissaan Hex oli toivonut vieläkin helpompaa elämää.

– Kunpa saisin aamuisin nukkua rauhassa ja tehdä päivisin mitä huvittaisi. Se se olisi elämää, pohti Hex.

Eräänä päivänä Hexin toive toteutui, kun Andromedan väki oli kokoontunut suureen kraateriin pitämään hätäkokoustaan.

– Hyvä Andromedan kansa, kuulutti puheenjohtaja. – Avaruusneuvos Max on toimittanut minulle kirjeen, joka on kaukolähttiläältäämme toisesta galaksista. Hän raportoi tilannetta Tellus-planeetalta seuraavasti:

”Täällä on kylmä. Silti osa asukkaista on pukeutunut vain pieniin kangastilkkuihin. He vapisevat sinisinä lumen ja jään keskellä, kunnes menevät lämmittelemään hyiseen veteen. Osa asukkaista seisoo villoihin kääriytyneenä jään reunalla ja taputtavat heille käsiään. Heidän kasvot punoittavat ja hengitys höyryää. Onko tämä hulluus tarttuvaa?”